

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

SALT LAKE TEMPLE.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 21

1. November 1905

54. Aargang

En Tale af Joseph F. Smith,

Præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige overalt i Verden,
(holdt i Salt Lake City's store Tabernakel den 6. April 1905).

Mine Brødre og Søstre, det er mig sandelig en stor Glæde og Tilfredsstillelse at se saa stor en Forsamling af Sidste-Dages Hellige her paa den første Dag af denne vor 75. Aarskonference. Det glæder mig at se og mødes med eder; og ved Herrens Bistand og den Helligaands Indflydelse og Paavirkning haaber jeg ogsaa at glædes ved den Lejlighed jeg har, at tale til eder en kort Tid. Jeg føler mig særdeles afhængig af Aandens Paavirkning for, hvad jeg skal sige. Det kunde maaste synes eder forunderligt, naar jeg siger, at jeg ikke har haft Tid til forud at tænke over, hvad jeg skulde tale om til eder i Dag; men jeg staar her uden Forberedelse eller Overvejelse af, hvad jeg skal sige.

Jeg kan sige til eder, at saavidt det er mig bekendt, ere de Sidste-Dages Hellige i Zion, og saavidt jeg veed, ogsaa i de forskellige Dele af Verden, aandeligen i en god Tilstand. Jeg tror, at de Hellige nyde nu saa rigeligen af Guds Aand, der tilhører deres Religion, som nogenfinde før. Jeg tror, der er saa megen Enighed blandt vort Folk overalt i Verden, som der nogenfinde før har været i Kirken. Jeg tror, jeg kan med Sandhed sige, at der er saa liden Splidagtighed og Misforstaaelse iblandt de Hellige, der frembæres til Kirkens Raad, eller til Biskoppers eller Højraads Afgørelse, som nogenfinde før, saa vidt min Erindring og Erfarenhed strækker sig tilbage. Vi ere ganske vist aldrig

aldeles fri for at have smaa Misforstaaelser imellem Naboer og Kirkens Medlemmer hist og her, og saadanne Misforstaaelser blive ogsaa undertiden bragt til Lærerne eller maaske til Biskoppen for Behandling og Afgørelse; men jeg tror dog, jeg kan med Sandhed sige, og at en Undersøgelse af Sagen vil bevidne, at efter mit bedste Kendskab dertil og min Forstaaelse derom, var der aldrig mindre af disse Misforstaaelser og Splidagtighed, end der er nu for Tiden. Ja, jeg kan sige, at Splidagtigheder have været mere heftige for mange Aar tilbage, end de synes at være nuomstunder.

Jeg tror, der eksisterer en Følelse af almindelig Tilfredshed iblandt de Hellige, en Sindssro i deres Hjerter angaaende Profeten Joseph Smiths guddommelige og vigtige Mission og Forsoning for Verdens Synder. Med andre Ord, jeg tror, at de Sidste-Dages Hellige ere nuomstunder lige saa hengivne, tro og uroffelige i deres Overbevisning om Sandheden og deres Kendskab om Evangeliet, som de nogensinde før have været, lige fra Kirkens Oprettelse til i Dag. Jeg tror, at disse Erklæringer kunne stadfæstes ved Kirkens præfiderende Autoriteter allevegne. Vi have disse Brødre her hos os — Stavspræsidenter og deres Raadgivere, Biskopperne og deres Raadgivere, samt de mange Missionspræsidenter; og jeg tror, at enhver af dem vil kunne stadfæste alt, hvad jeg har sagt med Hensyn til Kirkens nuværende Tilstand.

Dette er ikke alt. Jeg tror ogsaa, at de Sidste-Dages Helliges finansielle eller verdslige Tilstand aldrig var bedre, end den er i Dag. Jeg tror, at vort Folk i Almindelighed ere heldige og lykkelige i deres Forretningsaffærer, og jeg tror, at der ligger endnu større Velstand i Vente for dem, hvis de vedblivende vandre trofaste for Herren. Jeg tror, at Gud vil velsigne Jorden til deres Gavn, og at han vil formilde Elementerne til Bedste for dem; at han vil lægge sin Velsignelse til deres Hænders Gerning, og deres rene og retfærdige Uttraa; at han vil ved sin Aand lede dem ind i al Sandhed og i Besiddelse af saadanne verdslige Velsignelser, som ere nødvendige for at gøre et Folk lykkeligt, tilfreds og velsignet i deres Land og Hjem. Med Hensyn til dette vil jeg sige, at jeg tror, vi have et ganske korrekt Kendemærke, hvorved vi ere i Stand til at bedømme Kirkens aandelige og timelige Tilstand. Kirkens Protokoller ville vise, naar Regnskaberne opgøres ved Aarets Udgang, at Tienden og Ofringerne, som de Hellige have ydet, overstige lidt, hvad der kunde kaldes det almindelige Beløb. Vi have nu haft et eller to lykkelige Aar til, beregnet efter Tienden, som er indbragt af de Hellige; men sidste Aar var dog bedre end almindelig, omendstønt Folk i mange forfælske Dele af Landet har maattet lide Tab paa Grund af langvarig Tørke, hvorved deres Høst har været knap, og deres Hjorder have ogsaa lidt af samme Aarsag. Paa mange Steder har Vandmanglen været saa stor og Høsten saa utilstrækkelig, at Folk har maattet laane

Penge til Sæden at tilfaa deres Jorder med i Aar. Jeg ønsker nu at sige til eder, mine Brødre og Søstre, og i Særdeleshed til dem, som præsidere i Kirken, at det er mig en stor Glæde og Tilfredshed, at Kirken er i en saadan Tilstand, at den kan hjælpe dem, som staa i Trang for saadan Hjælp, og vi have hjulpet dem. Dersom nogen føler sig misfornøjet med, hvad Kirkens Bærge og Raad har gjort for at afhjælpe de Sidste-Dages Helliges Nød i saa Henseende, da vide de, hvor de skulle fremlægge deres Klager, og jeg skal da gerne møde dem og tage deres Spørgsmaal under Overvejelse.

Vi ønske, at det maatte forstaas af enhver, at saalænge Herren beholder os i den Stilling, hvortil han har kaldet os — en Stilling, vi ikke have søgt, men hvilken Guds Styrelse har bragt os i — ville vi føle os forpligtede mod Gud og hans Folk til at hjælpe de Hellige med Midler og Penge, hvor som helst vi anse Nødvendighed for en saadan Hjælp. Bort Folk, som bo i Syden, have lidt stor Skade ved at deres Dæmninger ere blevne bortstykkede af Oversvømmelser. For en lang Aarrække have de lidt af Tørken; Jorden var bleven tør og haard, og da Regnen endelig kom, bortstykkedes nogle af deres Dæmninger; Folket anraabte os om Hjælp, og vi hjalp dem i deres Nød. Vi takke Gud, at vi ere saa gunstigt stillede, at vi kunne hjælpe dem; og for mit eget Vedkommende vilde det glæde mig at kunne vide, at enhver Dollar af den Tiende, jeg indbetaler til Kirken, blev anvendt til at gøre Godt med paa en lignende Maade, hvorved de Hellige sættes i Stand til bedre at kunne opbygge Zion, grundlægge deres Byer og, som det hedder, „holde Fortet“.

Ligeledes kan jeg med Glæde sige til denne Forsamling og til hele Verden, saa langt som mine Ord monne bæres, at vi have taget os den Frihed — og føle os begunstigede ved den gode Lejlighed, vi have haft og ved at være bemidlede nok til — at yde Hjælp til mange af vore Missioner i fremmede Lande, til at købe og oprette Missionshuse, bygge Kirker, hvori de Hellige kunne møde og dyrke Gud, og hvortil de ikke behøve at stamme sig ved at indbyde Fremmede til at følge med dem. Vi have brugt noget af Tienden til disse Maal, og vi tro, at naar Kirken ønsker at kalde os til Regnskab over disse Ting, er der en Maade, hvorpaa det kan ske uden at volde Alarm eller Foruroiligelse, og uden nogen som helst Misforstaaelse. Jeg tror, at vi kunne komme indstændig overens med Hensyn til saadanne Sager. Vi have ligeledes været i Stand til at købe en Ejendom af Betydning i Jackson County tæt ved den Grund, der af Profeten Joseph Smith blev bestemt til at opføre et Tempel paa i Fremtiden; og enkelte af vore Folk have stænket Gaver af Betydning for Opnaaelsen af dette specielle Formaal; men Størstedelen af de Midler, der ere blevne anvendte til dette Brug, ere nødvendigvis komne fra Kirkens Tiendehus. Paa samme Vis have vi

set os i Stand til at anskaffe Kirken et godt Missionshus for de nordlige Staters Mission. Vi have ligeledes kunnet hjælpe Sydstaterne til et Missionshus. Ligeledes har den brittiske Mission faaet et komfortabelt Hjem og Hovedkontor, hvor »Millennial Star«, som for saa lang en Aarrække er bleven udgivet i Liverpool, kan vedblivende publiceres der til Fordel for de Hellige og Ældsterne, som arbejde i den brittiske Mission. Vi have været i Stand til at hjælpe betydeligt til at faa et Missionshus bygget i København, og ligeledes et i Kristiania og et i Stockholm. Og vi have været behjælpelig i Anskaffelsen af Missionshuse for vore Folk, som bebo mange af Øerne i Havet. Vi have sikret os en Landejendom paa en af Samoa Øerne til et Forsamlingssted for de Hellige, hvor de kunne nyde Betsignelsen af Kirkeorganisation, Søndagskoler, Ungdomsforeninger og Møder for Gudstjeneste, og hvor de kunne belæres om at blive selvstændige ved Deltagelse i Industriens mange forskellige Fag. Vi have ydet Hjælp til Menighederne i Australien og Ny Zeeland paa lignende Maade. Uagtet alt dette have vi betalt mere end Halvdelen af Kirkens Gæld; og vi ville være i Stand til at betale det Øvrige, dersom de Hellige vedblive at opfylde deres Pligter med Hensyn til deres Tiende og Ofringer. Da haaber jeg, at formelst Guds Betsignelser Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige vil se den Dag, da den vil være aldeles uden Gæld til nogen Mand; og det vil ikke vare længe, førend vi ville komme i denne ønskelige Stilling, hvis vi fortsætte vort Arbejde i denne Retning fremdeles, som vi have i det Forbigangne.

(Fortsættes.)

Fr. A. A. Cooper fra Iowa kendte Profeten Joseph Smiths Mordere.

(Oldingens Fortælling er interessant.)

Følgende er oversat fra Deseret News, 7. September d. A.: „Hvor den almindelige Sindsstemning mod et Folk er fjendtlig, vil onde Rhytter om dem uden Banskælighed sprede sig og vinde Folks Tiltro; og af de mange falske Betsyldninger, der er bleven Mormonerne tillagt, ere maasse yderst faa blevne undersøgte, førend de bleve antagne for Sandhed.

Nu kommer her tilfældigvis en Olding fra Iowa Staten, 75 Aar gammel, som erklærer, at han i sine Ungdomsaaar boede i Nærheden af Mormonerne, da disse endnu vare bosatte i Nauvoo, Illinois, og deltog i den dengang eksisterende populære Modfølelse mod Mormonerne. Han kendte dem, som dræbte Joseph Smith, og hørte de mange Rhytter, som udspreddes om Mord, Hestethveri og Røverier, som de Hellige bleve betsyldte for at have bedrevet, og som bragte Allmuens Forbitrelse til et

Højdepunkt, hvor det anfaas for en stor Tjeneste at faa Kirkens Ledere aflivet. Som Følge af denne Stemning var der ingen Mangel paa Mænd, som vare villige til at udføre denne Voldsgerning, og, som Historien beretter, maatte to Ustyldige, Profeten Joseph Smith og hans Broder Hyrum, koldblodigen myrdes.

Derefter kommer en vigtig og mærkelig Indrømmelse i hans Fortælling, nemlig: at efter Mormonerne vare blevne uddrevne fra Nauvoo, og havde paabegyndt det besværlige Arbejde at bane sig Vej ud igennem den vestliggende Ørk, blev der en virkelig Gerningsmand funden til enhver Forbrydelse, Mormonerne var bleven beskylt for, og hver af de virkelige Forbrydere maatte bøde for deres Gerninger. Profetens Mordere derimod gik ustraffede af Loven.

Denne ærværdige Gentleman, som saaledes kommer til Utah i den høje Alder af 75 Aar, er Hr. A. A. Cooper. Han kommer for at se den berømte og trivelige Stat, som blev grundlagt og byggt af det Folk, han i sin Ungdom saa en Pøbel drive bort fra deres behagelige Hjem og Ejendomme og ud i den vilde Ørk for 60 Aar siden. Hr. Cooper troede dengang ligesom Størstedelen af Befolkningen, at Mormonerne havde begaaet de Forbrydelser, de vare beskylt for, men han overlevede at se de virkelige Forbrydere indhentede og straffede, efter Mormonerne vare drevne bort ad en Sti bestænket med deres eget Blod.

Hvem har ikke hørt Tale om „Cooper“ Vognen? Hr. A. A. Cooper er Ophavsmand til Firmaet, som fabrikerer den, og som deler med Hr. J. M. Studebaker Væren at være de eneste levende Grundlæggere af nogen af de store Vognfabriker i Amerika. 'Der var fem af Studebaker Brødrene,' sagde Hr. Cooper, 'og kun J. M. alene er levende, medens alle de andre Vognfabrikker ere gaaet over til anden og tredie Generation. Jeg var ikke den første Vognfabrikant, men begyndte omtrent 10 Aar senere end de første. Det var i 1850, jeg blev Svend i et lille Smedeværksted og begyndte at lave Vogne paa egen Haand. Jeg vedblev alene i Forretningen for 50 Aar og tog da mine Søner, som vare opvoksne, ind i Firmaet.'

Hr. Cooper var ombord paa et Dampskib paa Mississippifloden bestemt for Nauvoo, da Joseph Smith og hans Broder Hyrum bleve myrdede i Carthagesængslet af en Pøbelhob under Masket. Hans Fortælling derom er meget interessant. Han sagde blandt andet, at hvad han bedst kunde erindre af sine Erfaringer paa den Tid, var den Frygt, der betog Folket i Almindelighed for, at Mormonerne vilde hævne sig paa hvem som helst, der maatte falde i deres Hænder, og at et forfærdeligt Blodbad var dem i Vente. Paa Dampskibet „Falkolu“, hvor han var Kåhytsdreng 14 Aar gammel, fik Kaptainen, da han erfarede, hvad der var sket, en gammel Kanon (Howitzer) op af Lasten, ladede den med Straa og Kardæster og stillede den an til Brug. Derpaa styrede han mod Nauvoo,

hvor han forventede et Angreb naar som helst. Dampstibet ankom Dagen efter Mordet var begaaet, men han fandt ingen Sjæl at se; han løsfede sin Ladning uden at se en eneste af Stadens Befolkning. Han fortæller det saaledes:

'Det første, jeg hørte om Mormonerne, var i mit Hjem; der hørte jeg dem omtale, da jeg var et lille Barn. De bleve beskylbte for mange Ting, grove Forbrydelser af næsten enhver Slags, og De kan ikke tænke Dem, hvor forbitrede Folk blev imod dem. Tilfidsit udruftede en Pøbelhob sig for at dræbe Vederne af dette forfærdelige Folk. De gif hen og sprængte Fængslets Døre, hvor de sad arresterede, og stød paa dem, hvor de stod i Fængslet. Da dette fandt Sted var jeg Kahyttdreng paa Dampstibet FalkoIn, der sejlede opad Floden, og vi vare i Nærheden af Nauvoo. Ved Montrose og Quincy, hvor vi laa an om Eftermiddagen, da Mordet skete, fandt vi alle Folk forfærdede og i Stræk over et forventet Udfald af Mormonerne til Hævn over, hvad der var sket. De ventede en almindelig Massakrering.

Vi blev advaret mod at gaa videre, thi vi vilde alle blive dræbte; men gamle Kaptain Trockmarten, som førte Dampstibet, besluttede at fortsætte Sejladsen. Rede i Lasten fandt han den gamle Howixer, som i lange Tider ikke var bleven rørt, og fik den op paa Dækket, hvor han ladede den og gjorde den rede til at bruges. Da vi næste Dag kom nær Nauvoo, vare vi alle paa vor Vagt for fjendtligt Angreb. Vi havde fem Passagerer ombord, som vare meget bæængstede for deres Liv; men da Staden Nauvoo kom os i Sigte, bleve vi meget forundrede over dens fredelige Udseende. Ikke en Sjæl var at se paa Gaderne eller i Vinduerne. Ved Bryggen var ingen at finde til at modtage vor Fragt; saa løsfede vi selv og sejlede videre.

Mormonerne rejste bort, og det almindelige Had forsvandt efterhaanden. Da begyndte Sandheden at komme frem. Forbrydelserne ophørte ikke, som man havde ventet, men bleve opsporede til nogle Køverbander ved Statens Grænser. En efter anden bleve disse grebne, og de gamle Forbrydelser fandtes at hvile paa deres Hoveder, saa at Folket lidt efter lidt begyndte at forstaa, at de havde dræbt Joseph Smith for Voldsgerninger, som hverken han eller hans Tilhængere vare skyldige i.'

Hr. Cooper blev adspurgt om hans Handel med Bogne til de tidlige Emigranter, og han roste i høje Toner Mormonerne, med hvem han havde haft nogen Forretning. Han sagde, de havde altid betalt ham et Hundrede Cents for hver Dollar, de havde været ham skyldige; de havde betalt ham for hver Bogn, han havde solgt dem, skønt det sommetider tog dem lang Tid at klarere deres Gæld paa Grund af ugunstige Omstændigheder. 'Til intet andet Folk ville vi kunne give saa megen Kredit, men vi vidste, at dette Folk var ikke her uden Grund, og tillige at de vare Folk, som vilde betale deres Gæld. Der var naturligvis enkelte,

som vi adspurgte deres Biskopper om, med Hensyn til deres Ærlighed. Rede sydpaa blev en Mand ført frem for Biskoppen af denne Aarsag. Han skrev til os, at han ønskede gerne at betale os, saa snart han kunde, men var ikke i Stand til straks at udbetale Beløbet. Et Aars Tid efter indsendte han Beløbet.'

'I 1873 sendte jeg den første Last Vogne til Utah,' sagde han, 'og næste Aar besøgte jeg Staten og arrangerede mine Forretningsaffærer der. Jeg antog Brødrene Maylor som Agenter; De havde et lille Smedeværksted der. De havde ikke mange Penge dengang, men jeg gav dem Kredit og stolede paa deres Ærlighed, og vor Forretning beløb sig til 20,000 à 30,000 Dollars aarlig, og for det meste paa lang Kredit. De solgte Vognene, og vi tog „Farmerens“ Papirer i Betaling, og disse have betalt os et Hundrede Cents for hver Dollar, de underskrev. Gid jeg kunde sige det samme om nogle andre Stater nærmere hjemme, som vi ogsaa gav Kredit.'

Hr. Cooper besøgte Portland Udstillingen tilligemed sin Søn Hr. A. A. Cooper og traf sammen med Hr. Odell, som er Bestyrer for Firmaet „Consolidated Implement Company“ i Salt Lake City. Med denne Gentleman fulgte de hjem og vare hans Gæster under Besøget her. Den ældre Hr. Cooper er som sagt over 75 Aar, men ser godt ud, og mener at kunne passe sine Forretningsaffærer for mange Aar endnu."

Ovenstaaende Vidnesbyrd er kun et af de mange, som ere afgivne af „Ikke-Mormoner“ (Gentiles), angaaende de Sidste-Dages Helliges Fortid og Nutid, der fremsætter Sandheden til Gunst for dette saa almindelig ilde omtalte og beløjede Folk, og endskønt der ikke er noget særlig Nyt ved Hr. Coopers Vidnesbyrd, saa er det dog værd at lægge Mærke til, at det tog ham 60 Aar, inden han fik Mod og Interesse nok til at fremsætte det for Offentligheden, og derved stemple saa mange af sine samtidige Naboer som mere eller mindre delagtige i Mordet paa Martyrerne Joseph og Hyrum Smith og de Voldsgerninger og Videlser, som mere end 20,000 amerikanske Borgere bleve udsatte for i hine Sorgens Dage. At det skete, fordi man troede løgnagtige Beskyldninger, uden at undersøge deres Gruud, vil ikke fritage Folket, som tog Del i disse Misgerninger og Forfølgelser, for det Ansvar, som hviler paa dem; thi selv om de ikke kunde forhindre Ugerningerne, saa kunde de have fortalt, hvad de vidste, i Stedet for at samtykke i, hvad de ikke vidste, og fortie Sandheden i saa mange Aar, som denne Hr. Cooper og Tusinder af andre have gjort og gør det endnu, blot fordi „Mormonerne“ ikke ere populære i Verden, ihvorvel deres Penge i deres Dine ere ligesaa meget værd som andre af de Forenede Staters Mønt.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien

Grundlagt 1851 · Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Onsdag den 1. November 1905

Mormonismens Gavnlighed.

(Fra »Millennial Star«.)

Medens Verden i Almindelighed gør sig mange urigtige Forestillinger om de Sidste-Dages Hellige og deres ledende Mænd, er der dog mange Betsignelser at høre fra Mormonismen for dem, som annamme den og følge dens Lærdomme i deres daglige Liv. Vader os derfor betragte hvad godt, den i Virkeligheden gør Menneskene. En af Uldsterne, som arbejder i Missionen, fortalte os fornylig et Tilfælde, som følger:

For omtrent fire Aar siden, da han var paa sin første Mission, paa samme Sted hvor han nu virker, sluttede en vis Familie sig til Kirken. Før han hørte Evangeliet forkynde af vore Uldster, var Manden af denne Familie en stødesløs Arbejdsmand, der ikke havde stor Lyst til at arbejde, og fortjente knapt nok til at holde Livet oppe i sig selv og Familien, og hans største Tilfredsstillelse laa i hans Tobakspibe og hans Ol. Familien var meget fattig, og dens Levemaade var den samme trange og nøjsomme Omgang Dag for Dag; Søndagen var omtrent det samme som Hverdagen hos dem.

Fornylig aflagde denne Uldste igen et Besøg hos Familien. Det var en Søndag. Børnene havde vokset til, og vare nu smukke og intelligente Dreng og Piger. De vare pænt paaklædte i deres Søndagstøj. Faderen selv var en ganske anden Mand end før. Piben blev ikke brugt mere, og ingen Penge blev brugt for Ol. I Stedet for det sorgbetynge, haabløse Ansigt hos Moderen, var der nu et tydeligt Udtryk af Tilfredshed. De gav Missionæren et godt Maaltid Mad, da han blev budt tilbords med dem. Da han saa paa dem alle og lagde Mærke til den Forandring, der var sket i den korte Tid, sagde han til dem:

„Jeg ser, at Evangeliet har gjort noget godt for Dem“.

„Ja det har gjort et Vidunder her“, svarede Moderen, „og vi kunne ikke noksom prise Herren for, at han sendte Evangeliet til os. Som De ser, har det gjort en stor Forandring paa os alle; forandret vort Hjem og gjort os bedre og lykkeligere i enhver Henseende“.

Dette er kun eet blandt de mange Tilfælde, der kunde fremstilles. For fem og halvfjerdsjundstyve Aar har Forandringer som disse gaaet for sig i ethvert Land og Klima, hvor Mormonismen (Kristi Evangelium) er indført af Kirkens Uldster. Den har været en lønnende Proposition til dem, som have taget imod den, og de Betsignelser, den har medbragt, have været forunderlige.

Mormonismen gavner paa mange Maader; det kunde ikke forholde sig anderledes; thi Sandhed er af den Bestaaffenhed, at den ophøjer, forædler, styrker og velsigner. Naar nogen annammer Evangeliet og delagtiggøres i dens frelsende Ordinanser, bliver den Helligaand, som er lovet enhver Troende, befestet paa ham. Denne Gave er en Erholdelse af virkelig Kraft. Naar de strides med nogen som helst ond eller slem Bane, ønske at overkomme en stærk Fristelse, eller nogen Svaghed i deres menneskelige Natur, er den dem en Forstærkning af Kraft, der kommer fra den højeste Kilde. Ved at efterleve Evangeliets Bydende, og give Agt paa Aandens stille Tilhvijsen, vokse saadanne i Naade hos Gud, og ved hans Kraft og Bistand kunne de overkomme deres Svagheder. Den Indflydelse, den Helligaand har paa et saadant Menneske, er som Solkin og Regn paa Blomsten, der derved drager Næring og udvikles til fuldkommen Skønhed.

En ung Mand af en vis Familie annammede Evangeliet — blev Mormon. Han er den eneste af Familien, som kan fatte Sandheden. Fader, Moder, Brødre, Søstre foragte ham og latterliggøre Evangeliets Principper. I deres Dine har han gjort sig tilskamme. Han er det skabede Jaar, den forlorne Søn. Han fristes sommetider til at undres over, om der kan komme noget godt af en saadan Religion; dog veed han, naar han vil tilstaa det, at den har gjort ham til et bedre Menneske, end han før var. Før end han annammede Evangeliet, gif han undertiden paa Bærtshus, men nu møder han med vore Ungdomsforeninger. De Benge, han før købte Tobak for, køber han sig nu mange gode Bøger for. Før vilde hans Hestighed ofte foraarsage, at han vilde gives og trættes med sine Søskende, men nu kan han meget bedre holde sig rolig under de mest forbitrende Omstændigheder og betale Ondt med Godt. Hverken hans Fader eller Moder har noget imod ham uden det, at han er en Mormon. De vide, at han er et bedre Menneske, end han var før, men ville dog ikke indrømme det. Han veed ogsaa selv, at Evangeliet har forbedret ham i enhver Henseende, og at han har vundet ved at adlyde det; at der er Frelse for hans Sjæl, hvis han forbliver trofast til Enden.

Mormonismen har opklaret den religiøse Atmosfære hos mange Tusinde. De forskellige Sektens Lærdomme havde hængt en Taage af Uvisshed og Tvivl over Menneskene med Hensyn til Livets store Spørgsmaal. Forudtilværelsen var dem som en hvid uskrevet Bog; Fremtiden næsten ligedan. Spørgsmaal om Livets skjulte Hemmeligheder fandt intet Svar fra Kirke eller Skole. Men, da Mormonismen fremstod, kom den ligesom Solen udaf Taagen, og himmelsk Lys oplyste vor Forstand. Vi saa og forstod og frydede os over, hvad vi havde annammet.

Mormonismen har draget Tusinder ud fra de overskyldte Stæder i Europa, og har bosat dem paa Gjendomme og i Hjem, som ere deres

egne. Den har ikke gjort dette ved direkte Gaver til sine Tilhængere; men ved disses Efterlevelse af korrekte Principper have de faaet nyt Liv og Energi, saa at de ved Herrens Bistand og Velsignelse, som paafølger deres egne Bestræbelser, have set sig i Stand til at forbedre sine Naar saa vel som sig selv. Mormonismen virker paa den menneskelige Sjæl, hvilken bestaar baade af Legemet og Aanden. Begge behøve Om-sorg, begge bør udvikles, begge frelses.

Mormonismens Fordelagtigheder ere mangfoldige; dog kunne de ikke opnaas uden Indsættelse. Den kostelige Perle (i Frelserens Velsignelse) blev ikke tilskrevet, uden ved at betale den Pris, der udfordredes, og saaledes maa de, som ønske at høste Evangeliets Velsignelser, være villige til at betale Prisen (gøre hvad Herren siger). Ingen Fordel kan ventes uden Indsættelse, og i dette (Evangeliets) Tilfælde — glem ikke, at Evangeliet og Mormonismen er et og det samme — Prisen kunde være Berøvelsen af et Hjem, af Venner, af Stilling, eller endog af et godt Navn. Det er ikke altid saa let at gøre denne Opofrelse, men for den, som har Mod nok dertil, er den lovede Belønning sikker. (M. M.)

Efteraarskonferencen i Bergen.

Konferencen begyndte den 30. September Kl. 8^{1/2} Aften. Tilstede vare Præsident J. M. Christensen, Konferencepræsident E. C. Henrichsen og 14 andre Uldster fra Zion, en Del af det lokale Præstedømme og af Grenens Medlemmer, samt andre Venner. Mødet aabnedes med Sang og Bøn. Præs. Henrichsen bød de Forsamlede hjertelig velkommen og haabede, at Herrens Aand maatte være tilstede i Konferencemøderne i rigt Maal. Følgende Grensforstandere afgav deres Rapporter om Tilstanden i deres forskjellige Grene: C. A. Hansen, Aalefund Gren; Julius Nielsen, Eggesund Gren; Hyrum Larsen, Haugefund; Heber A. Anderfen, Bofs Gren; Ivar A. Alma, Stavanger Gren, og E. C. Henrichsen, Bergen Gren. Præs. Henrichsen berattede ligeledes, at hele Konferencen var nu i en bedre Forsatning, end den var for nogen Tid siden, og Udsigterne for Værkets Fremgang vare gode. Præsident Christensen talte opmuntrende til de Hellige, at de skulde hjælpe til at rulle Værket frem og høste den lovede Løn derfor.

Søndag Formiddag Kl. 11 samledes Søndagskolen til Konference-møde. Det var et herligt Syn at se Salen overfyldt med Børn og Boksne, og det beviser den store Interesse, disse tage for deres Søndagskole. Efter Sang og Bøn gjorde Præs. Henrichsen nogle indledende Bemærkninger, hvorefter S. S. Forstander C. A. Hansen gav en Rapport om Søndagskolens Tilstand, der var god. Der er 4 Klasser, og

alle Funktionærer arbejde med Flid. En samlet Rapport fra alle S. Skolerne blev fremlagt, hvilken viste, at et godt Arbejde var bleven udført for Sandhedens Kundgørelse. I de sidste 5 Maanedes var der holdt 55 Møder; der var 108 Elever af Kirkens Medlemmer, 73 Ikkemedlemmer, 20 Funktionærer, ialt 201. Et smukt og godt Program blev udført, i hvilket hver Klasse tog Del og beviste den Opmærksomhed, de havde stænket deres Foresatte, saavel som den Orden og Flid, der gjorde sig gældende i Skolen. Præsident Christensen udtalte sig særdeles tilfreds med S. Skolearbejdet i Bergen. Programmet var ejendommeligt og rosværdigt, saavel som originalt. Præs. Henrichsens Arbejde var prisværdigt og det kunde næsten angres paa, at han saa snart skulde forlade det. Det var let at se, at Præs. Henrichsen var Sjælen i Arbejdet, men var tillige omgivet af dygtige Medhjælpere og villige Elever. Den ældste Elev 87 Aar gammel og den yngste 3½ Aar bleve præsenterede for Skolen. Præs. Henrichsen takkede for den Erkendtlighed, Præs. Christensen havde vist ved sin Nærværelse ved Mødet, der nu sluttedes med Sang og Bøn.

Mødet Kl. 4 aabnedes som sædvanlig med Sang og Bøn. Eldsterne Ole J. Larsen, H. C. Christensen og Nephi H. Nielsen talede omhandlende Evangeliets Principper og dets Genoprettelse i vor Tid. Præs. Henrichsen foreslog Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse, hvilke alle vedtoges enstemmigen. Derefter foresloges og vedtoges ogsaa Eldsternes Bestikfelse for fremtidigt Arbejde som følger: Eldste E. C. Henrichsen som Konferencens Præsident og Forstander for Bergens Gren, hvor Eldsterne H. C. Christensen, Emil Christoffer sen, Ivar A. Alma og Nephi H. Nielsen ogsaa ville virke. Adressen er Kong Oscarsgade 5 i Bergen; i Aalesund Gren, Julius Nielsen, Forstander, og Joseph E. Kjær, Adr.: Sigfrid Hvels Hus i Aalesund; i Stavanger, Ole J. Larsen, Forst., og Jens L. Sørensen, Nygade 15; i Egesund, Hyrum Larsen, Forst., og Chr. P. Christensen, Adr.: Peder Sorfskaars Hus, Sandnæs; i Haugefund, Nephi Rasmussen, Forst., og Niels E. Jensen, Torvegade 9. Eldsterne Heber A. Andersen og Chr. A. Hansen forflyttedes til Aalborgs Conference. Præs. E. C. Henrichsen udtalte sig tilfreds med Arbejdet Eldsterne havde udført, og Præs. J. M. Christensen talte om det tykke Mørke, Verden sidder i, og hvor klart Evangeliets Lys er, som tilbydes alle. Koret sang, og Mødet sluttedes med Bøn af Eldste Niels Jensen.

Mødet Kl. 8 Aften holdtes i Haandværkerforeningens store Sal, og var godt besøgt af Hellige og Fremmede. Efter Sang og Bøn talede Præs. Henrichsen til de Forsamlede om Joseph Smiths guddommelige Mission, der endte med hans Martyrdom. Præs. Christensen talede ogsaa i dette Møde bevidnende Mormonismens Guddommelighed, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet.

Mandagen den 2. Oktober afholdtes 2 Præstedømsmøder, hvor alle Missionærerne gaves Lejlighed til at tale. Alle udtalte sig villige til at virke, hvor de vare beskiftede til, og bar Vidnesbyrd om Bærkets Vigtighed. De gav ligeledes Rapporter om deres Virksomhed i de forløbne 5 Maanedes, hvilke viste, at de havde været virksomme. Præs. J. M. Christensen gav adskillige gode Raad og talede opmuntrende til Missionærerne. Af Rapporten fremgik, at 11,535 Skrifter vare omjatte og 3358 Bøger; 6,500 Fremmedes Hjem vare besøgte med første Skrift og 350 efter Indbydelse; 2034 evangeliske Samtaler; 141 Møder afholdt; 48 S-Skolemøder, foruden de andre Møder af de forskellige Foreninger tilhørende Kirken.

Kl. 8 Mandag Aften holdt den kvindelige Hjelpeforening sit Møde, hvor et passende og interessant Program blev udført, og hvor Præs. Christensen og Præs. Henrichsen udtalte sig meget tilfredse med Arbejdet, denne Forening havde udført. Præs. Christensen udtalte sin Paaskønnelse af den Hjælp, Søstrene havde ydet til Konferencens Sukces og deres Virksomhed blandt de Helliges Syge og Fattige.

Tirsdag Aften holdtes et Møde for de Hellige, hvor det fandtes af Konf. Præsidentens Rapport, at Fred og Enighed herskede blandt de Hellige. Radveren blev forklaret og uddelt i dette Møde; Talerne vare Præs. J. M. Christensen, Præs. E. C. Henrichsen, Ældsterne Nepht S. Nielsen og Niels Jensen.

J. E. Rjar, Skriver.

Efteraarskonferencen i Aalborg.

Møderne begyndte Lørdag Aften den 7. Oktober. Af Missionærerne vare tilstede: Præsident J. M. Christensen, Konf. Præsident J. J. Plowman og 23 andre Ældster. Præs. Plowman bød de Forsamlede velkommen og gjorde indledende Bemærkninger, hvorefter følgende Ældster gav deres Rapporter fra deres forskellige Arbejdsmarker: N. C. Simonson, Aalborg Gren; S. M. Petersen, Frederikshavns Gren; J. P. Jensen Ostrup, Brønderslev Gren; E. P. Larsen, Ribe Gren; Orson J. Olsen, Thisted Gren; L. A. Lauritzen, Hjørring Distrikt; J. W. Christensen, Halvrimmen Distrikt. Rapporterne viste, at Tilstanden var god og Udsigterne for Fremtiden lovende. Præs. Plowman havde besøgt Grenene og vidste, at Missionærerne arbejdede med Flid for Bærkets Fremme, ikke for Bindings Skyld, men for at opfylde deres Pligter og af Forkærlighed for deres Medmennesker.

Præs. J. M. Christensen udtalte sig tilfreds med Rapporterne's Oplysninger om Tilstanden og den Interesse, Missionærerne lægge for Dagen for Fremme af Herrens Gerning. Han havde talt med over 100

af disse virkende Missionærer, der ere komne her langvejs fra. Alle som en bære de kraftige Vidnesbyrd om deres Vished om, at det Evangelium, de frembære, er Guds evige Sandheder, og at deres Kaldelse er i Overensstemmelse med hans Villie. Missionærerne maa gøre mange og store Opofrelser for at efterkomme vor Faders Villie paa Jorden. Om end Verden ikke vil anerkende os som Kristne, frembære vi dog hans Sag, forkynde hans Lære og Befalinger samt hans Villie angaaende den nulevende Menneskeslæggt. Han raadede Folk til nøje at undersøge og komme til en rigtig Forstaaelse om den hellige Skrift. Sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 10. Mødet var tildeels optaget af Søndags-skolen, der havde beredt et passende og veludført Program indbefattende Sange, Deklamationer, Rapport om Tilstanden, Medlemsantal osv. alt tilfredsstillende. Præs. Plowman sagde blandt andet, at Mormonismens Opgave var at belære alle, som ønskede at lære, „alt hvad der er dydigt, elstværddigt, prisværddigt og godt“. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 blev Mødet aabnet med Sang og Bøn. Ældste Lehi Jensen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Bønnens Virkning; Ældste Mauritz Petersen omhandlede „Den Helligaands Gave“; Ældste N. P. Nielsen var sin Gud takskyldig for sin Delagtiggørelse i Evangeliets store Betsignelser. Forgæves havde han en Tid modsat sig Evangeliet, før han annammede det; bar et stærkt Vidnesbyrd om, at Gud har talet paany.

Præs. Christensen følte sig rørt i Hjertet over de Vidnesbyrd, han havde lyttet til, af de Unge saavel som Ældre. Han undredes over, at de saakaldte kristne Sjælesørgere ikke gjorde sig mere Flid med at omvende vore unge Mænd fra Mormonismen. De vilde erfare, at i Stedet for at svække deres Tro, vilde de gøre dem stærkere til at forsvare Mormonismens Sandfærdighed. Det eneste, der kan svække en Sidste-Dages Helligs Tro, er enten Forfømmelse af deres Pligter eller Overtrædelse af Guds Love. Udydighed mod Kristi Bud er Betingelsen, hvorpaa Frelse erholdes. Opofrelser for Guds Sag bringe os Betsignelser. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Aftensmødet Søndagen den 8. Oktbr. begyndte med Sang og Bøn. Præs. Plowman talede, beviseende klart og tydeligt Nødvendigheden for Daaben og Maaden, hvorpaa den kun maa udføres. Dog var den alene ikke nok til at frelse nogen, men vort Liv og Levnet maa ordnes overensstemmende med Guds Love. Jesu Kristi Kirke er den eneste Organisation, der har Fuldmagt til at indlemme nogen til Borgerskab i Guds Rige. Den er fuldt ud en „Afholdsforening“, idet den lærer, at vi skulle afstaa fra alt, hvad der kan skade Legemet, osv. Han bevidnede, at Joseph Smith var en sand Guds Profet.

Præs. S. M. Christensen omhandlede i sin Tale Guds Personlighed

og Egenfaber, forfølgelig fra den almindelig antagne Jde. Ligesom Varnet i denne Tilværelse udvikler sig, jaaledes vente vi at udvikle os gennem Evigheden og tilfaldt blive Gud vor himmelske Fader lig. Vi leve i en Tidsalder, meget lig Noæ Dage, der han prædikede Guds frelsende Evangelium i 120 Aar. Vi ere som Missionærer ligeledes udsendte i den ganste Verden med Herrens nye Budskab til Menneffene, nemlig Tro, Omvendelse og Daab, hvilket Budskab det staar Verden frit for enten at adlyde eller forkaste. Han formanede til Underfølgelse af den hellige Skrift, ydmyg Bøn til Gud om Visdom og Faaetevne angaaende hans Villie, osv. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Mandagen den 9. Oktober afholdtes 2 Møder af Præstebømmet, hvori det viste, at i de forløbne 6 Maaneder omfattedes 15,432 Skrifter og 3120 Bøger; 10,773 Fremmedes Hjem besøgte; 4923 evangeliske Samtaler holdtes; 1171 regulære Møder og 127 Søndagsfølemøder holdtes.

Om Aftenen Kl. 8 afholdtes et Møde, hvor Raadvereren blev uddelt, og Kirkens almindelige Autoriteter opholdte ved Afstemning. Alt vedtoges eenstemmigen. Missionærerne befuldtes til at virke som følger; J. J. Plowman, Præsident, N. Chr. Simonsen som Skriver og N. P. Nielsen omrejsende Uldste i Aalborg Konference. N. Chr. Simonsen, Forst., N. C. Christensen og Orson J. Olsen i Aalborg Gren. F. W. Christensen og Charles Andersen i Halvrimmen Distrikt, Aalborg Gren. Uldsterne Jens P. Jensen Ostrup og Chr. Jensen i Hobro Distrikt, Aalborg Gren. S. M. Petersen, Forst., Georg Sørensen, N. C. M. Andersen og N. C. Jensen i Frederikshavns Gren. L. A. Lauritzen, Forst., James J. Nielsen i Brønderslev Gren. Anders Fredriksen, Forst., og Ole P. Petersen i Hjørring Distrikt i Brønderslev Gren. C. P. Larsen, Forst., James S. Hansen i Ribe Gren. Orson Poulsen, Forst., og N. P. Andersen i Thisted Gren. Uldsterne Mauritz C. Petersen og Parley P. Petersen modtoges og tillodes at virke blandt deres Slægtninge. Præs. J. M. Christensen gav Raad og Instruksier til Missionærerne. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften holdt den kvindelige Hjelpeforening et Møde, hvor Rapporter om deres Virksomhed afgaves. Disse fremviste tilfredsstillende og rosværdigt Arbejde af Søstrene blandt de Trængende. Præs. Christensen talde opmuntrende til Forsamlingen, hvilken sluttedes med Sang og Takfølgelse.
N. Chr. Simonsen, Skriver.

Ransag dig selv hver Aften og se, om du har fremskredet i Kundskab, Medfølgelse og Hjelpefølgelse i Dagens Løb. Anse hver Dag som tabt, i hvilken du ingen Fremgang har gjort.

Missionspræsidentens Rejse i Norge og Danmark.

Præsident J. M. Christensen, som i de sidste 5 a 6 Uger har været borte fra Kontoret og overværet de forskjellige Efteraarskonferencer holdt i Norge og Jylland, ankom til København igen den 18. Oktober og beretter følgende af sine Erfaringer, som muligvis ikke nævnes i Konferencerapporterne, da disse af Nødvendighed maa forkortes betydeligt fra det indleverede.

I Kristiania afholdtes en Koncert Fredag Aften før Konferencens Begyndelse. Den bestod af et udmærket godt Program, der blev udført udelukkende af Kirkens Medlemmer, af hvilke mange ere højt begavede med Talenter, der gør en saadan Aftenunderholdning saa behagelig og interessant. Alle Konferencemøderne vare vel besøgte, og i Særdeleshed var Salen aldeles fyldt ved Søndags Aftenmødet. Den Del, Sangkoret tog under dets nye Leder, Hr. Thor Nielsen, var særdeles træffende. Paafølgende Onsdag Aften afholdtes der en Fest for de til Konferencen samlede Missionærer, hvilke alle som een havde en glædelig Sammenkomst; thi alt var saa vel og smukt arrangeret, som kunde tænkes. Salen var igen fyldt ved denne Lejlighed.

Trondhjems Konference strækker sig fra Syd til Nord i en Længde af omtrent 200 norske Mil, hvorfor flere af Uldsterne, som virke i de langt bortliggende Grene, ikke saa sig i Stand til at overvære Konferencen. Møderne i Trondhjem vare alle vel besøgte, og om Søndagen holdtes Møderne i en stor Sal, hvor der ogsaa indfandt sig mange Fremmede. Denne Konference er den længst mod Nord beliggende og saaledes den koldeste om Vinteren; dog fandt jeg ingen af Uldsterne klage sig derover, og deres Rapporter viste, at et godt Arbejde var udført der. Paa nogle Steder var endog Missionshuse aabne for vore Uldster at prædike i, og Folket modtager det skrevne Ord med Beredvillighed.

I Bergen fandt jeg min gamle Ven, Uldste G. C. Henrichsen præsidere med al Værdighed og en Originalitet, som viste sig i alt, og vore Uldster i denne Konference viste ved det Arbejde, de havde udført, at de ikke stod tilbage. Det Antal Skrifter og Bøger, de havde omsat, de mange Huse besøgte og evangeliste Samtaler holdte, vare tydelige Beviser for deres Flid. Det maa erindres, at Folket, som bor paa Landet, ere meget adspredte. Mit Indtryk af det norske Folk er, at det er et gudfrygtigt, kædt, ærligt og vensabeligt Folk.

I Aalborg fandt jeg mine Brødre virke med Flid, og under Præsident Blommans faderlige Ledelse skrider Værket stadigt frem. Her findes mange af vore Benner, som regnes blandt Folkets værdigste Mænd og Kvinder, der undersøge vor Lære, og, som vi tro, i en nær Fremtid vil forene sig med os. De Hellige der nære det Haab, hvilket

jeg ogsaa selv har, at de snart vil kunne have deres eget Lokale at mødes i. Der er maasse ingen Egn i Verden, som har ydet Kirken flere Medlemmer end Aalborg Konference, og Udsigterne for Fremtiden ere endnu gode.

I Aarhus, Jyllands dejlige Hovedstad med dens frivindede Borgere, hvor vort Folk altid har haft Fred og Beskyttelse, og hvor nu flere af dens ledende Mænd tælles blandt vort Folk, findes Værket at gaa roligt frem under Ledelsen af vor nidkære Broder H. C. Hansen. Her findes ogsaa mange Benner, som undersøge Læren. I begge de sidstnævnte Konferencer fandt jeg, at Uldsterne virke med Flid, og ere saadanne Mænd, som enhver Nation kunde rose sig af. Den 19. Oktober ankom jeg igen til København efter en meget interessant og behagelig Rejse, og nu haaber jeg, at mine Bestræbelser ikke maa være uden Frugt. Her gaar Værket fremad, og Møderne besøges af opmærksomme Fremmede, danne og intelligente Folk. Over halvtreds have modtaget Daab og Haandspaalæggelse i de sidste seks Maaned, og andre berebe sig dertil. Ogsaa her arbejde vore Uldster med Flid for Værkets Forfremmelse."

Præsident J. M. Christensen.

Velkommen hid, vor Præsident,
Til os for første Gang!
Det glæder os, at du er sendt
Til os; saa hør vor Sang.
Hør Barnestemmerne i Kor —
Hver Stemme klar og støn —
Vor Lov opstige skal fra Jord,
Til Himlen for Guds Søn.

Vi elste Søndagskolen her —
Den skrider stadig frem.
Vi elste hver en Funktionær —
Hver enkelt en af dem.
Vi elste Herrens Gerning stor,
Og prise højt hans Navn,
Halleluja! i Barnekor —
Bort Haab er Zions Havn.

E. C. Henriksen.

Er du tvivlraadig om, hvad du skal gøre, da spørg dig selv: Hvad gør Udelmodighed Fordring paa? Vær „gode Benner“ med dig selv.

Indhold:

En Tale af Joseph F. Smith ...	321	Bergens Efteraarskonference	330
Fr. A. A. Cooper fra Iowa	324	Aalborg Efteraarskonference	332
Redaktionelt:		Missionspræsidentens Rejse	335
Mormonismens Gavnlighed	328	Velkomsthæng	336

Udgivet og forlagt af J. M. Christensen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).